

Adam

3. DUBNA 2015

Moje žena je hotový zázrak. Opakuju si to pořád dokola, když scházím po vyleštěných mramorových schodech. Moje žena je nejkrásnější na světě. Štíhlá, vysoká blondýna, skandinávská kráska, kolem které nemůže lhostejně projít ani žena, ani muž. V jedněch vzbuzuje žárlivost, v druhých touhu. Je ideální. Hravě získala tři P v mém soukromém žebříčku žen: pěkná, pěstěná, pro každou legraci. Vycházím na ulici, ranní slunce útočí na můj rozespalý obličej. Nastupuju do auta a nasazuju si sluneční brýle. Vyrážím, abych se po chvílce zase zastavil a na přechodu pustil mladou ženu, co vedla za ruku dítě. Přikyvuje na znamení díky za vstřícné gesto, já úklonu opětuju, na což odpovídá úsměvem. Manželka dřív taky bývala taková. Usměvavá puntičkářka. Teď je z ní náladová a frustrovaná žena. Kdysi jsem do ní byl až po uši zamilovaný, dnes mě její přítomnost unavuje. Nikdy by mě nenapadlo, že to takhle dopadne, ale už je to tak.

Přijíždím k McDonaldovi, parkoviště je skoro prázdné. Přicházím k pokladně, objednávám si kafe, dortík ze sezonní nabídky a salát na potom. Usměvavá studentka mi po chvíli podává objednávku a účet. Je hezká, velmi mladá a vyzývavě namalovaná. Pod služební uniformou má určitě perfektní prsa. Hledím na ni a ona se pořád usmívá. Další veselá dívka. Kdy se ta moje rozhodla, že se nechá z jejich týmu vyškrtnout? Platím a sedám si k oknu. Vedle sebe na židli pokládám tašku, přes opěradlo větší sako. Otvírám noviny, které někdo nechal na sousedním stole. Piju kafe a listuju novinami. Dělán to tak už několik měsíců každý den. Lžu vlastní ženě. Vycházím z domu před osmou, abych si někam stihl skočit na šálek kávy. Většinou u McDonalda, několikrát jsem ale byl i v takové malé, útulné kavárně v Medové, jejíž jméno si nepamatuju. Od té doby,

co mě loni v listopadu povýšili, chodím do práce až na desátou, ona to ale neví. Neví o povýšení, ani o mých ranních chvilkách pro sebe. Dvě hodiny můžu být sám, bez jejího nasupeného výrazu, vyčítavého tónu a neustálého kňourání.

Když se večer vracím, promluvíme spolu sotva půl slova. V „ty dny“, jak říká dnům, kdy spolu musíme spát, je to jinak. Pořád kreslí ty svoje grafy, čáry nahoru, dolů, zelené tečky, červené křížky, schovává je u sebe v nočním stolku a já jim ani za mák nerozumím. Každý večer pak listuje svými papíry, hodiny hledí na tu prapodivnou mapu našeho sexuálního života jako na nějakého Maneta či Renoira. A když už z toho něco vyčte, zničehonic prohlásí: „Zítřka si vezmi volno.“ A já bych nejradši vstal, vyšel z baráku, práskl za sebou dveřmi a už se nikdy nevrátil. O ničem se spolu neradíme, prostě rozkazuje. Od té doby, co mě povýšili, už to není takový problém, můžu pracovat z domu, dřív mi to ale vůbec nevyhovovalo. Když jsem se snažil vysvětlit, že nemůžu jen tak ze dne na den nepřijít do práce, že mám schůzky a termíny, začala se vztekat, hádali jsme se, říkala, že mi nezáleží na dítěti, že mi nezáleží na ní, a její výmluvnost vždycky zvítězila nad mým věcným duchem.

Takže v „ty dny“ dostávám příkaz zůstat doma. Je to tak beznadějně, že se tomu skoro nedá uvěřit. Nenávidím tuhle vynucenou kopulaci. S teploměrem v ruce, na povel, nepřetržitě po několik dní. A tři následující týdny je v ložnici jenom zima a chlad. Přesto pokaždé počítám s tím, že se to povedlo. Budeme mít dítě, a tím pádem se naše životy po ostře zatáčce dostanou do cílové rovinky. Veškeré snažení za poslední dva roky ovšem vždy skončilo fiaskem. Máme za sebou neúspěšné pokusy o oplodnění, testy spermatu, které ve mně dodnes vzbuzují ohromnou sebelítost. V pokoji plném pornočasáků a podobně výmluvného tisku jsem si připadal jako puberták, který nesměle zkoumá možnosti svého těla ve stresu z čím dál hlasitějšího volání svých rodičů přede dveřmi záchodu. S požitkem to nemělo společného vůbec nic. Už nikdy víc, řekl jsem si, podruhé už to neudělám. Opakovaně jsem ji přemlouval k adopci, ale tvrdila, že je ještě moc brzo, že to musíme zkusit. A tak to měsíc co měsíc zkoušíme.

A když to děláme, opravdu si přeju, aby to bylo hezké. Vždyť na to čekám těch dvacet a něco dní, jak zavelí její kalendář. Mám rád její hladké a sametové tělo, tak příjemné na dotyk, že je až neskutečné. To je moje slabost, jedna z mnoha, pokud jde o moji nádhernou ženu. I kdybych na ni byl bůhvíjak našťvaný, jen co se dotknu její kůže, okamžitě se vzdávám a nechávám se unést okamžikem. Dávám do toho všechno, snažím se ze všech sil, ale když otvírám oči a hledím na její lhostejnou, pravidelně se pohybující tvář, něco se ve mně láme. Ještě se snažím usmívat, zachytit její pohled, ale s ní to nic nedělá. Když prsty hladím její dokonalou kůži, myslím na jinou. Ne na někoho konkrétního, ale pokaždé na někoho nového. Popouštím uzdu fantazii, jinak už to nedokážu. Víím, že se musím soustředit, že musím být pořád vzrušený, až do konce, až do té doby, kdy mi dovolí bezvládně dopadnout na polštář. Nenávídím se za to, co dělám, a ji za to, co ze mě udělala.

Za oknem někdo parkuje s kvílením pneumatik. Z auta vyskakují dvě mladé holky a tři kluci, asi tak stejně staří. Chechtají se, chovají se trochu moc hlučně, sedají si ke stolku, k tomu u okna, co je nejbližší ke mně. Dívám se, jak si nonšalantně zapalují cigarety, jeden z teenagerů jde dovnitř objednat. Závidím jim tu svobodu a bezstarostnost, ještě nevědí, jak je život jednou zklame. Všimám si mastné skvrny na okně – včerejší večerní směna si moc záležet nedala. Stopy po malých dětských ručičkách špinavých od mastných hranolek a soli. Ať dělám cokoli, ať jsem kdekoli, téma dítěte se neustále vrací. Chvilku přemýšlím, jestli to tak má i Anita. Ani nevím, kdy se z nás stali frustrovaní třicátníci. Takhle jsem si dospělost nepředstavoval.

Život s Anitou je nepředvídatelný jako hazard, a je právě tak návykový. Mám dojem, jako bych bezustání hrál ruletu. Černá, nebo červená, jedna barva vyhrává, druhá prohrává, a já nikdy nevím, jak dopadne příští kolo. Nemám tušení, v jaké náladě se následujícího rána probudí, všechno závisí na slepém osudu, ne na mně. Ťuk-ťuk, kulička se odráží od kovových žlábků, lavíruje mezi červenou a černou, mezi slastí a strastí. Klap-klap, černá vyhrává. Ty prohráváš, pitomče. Vlna neurotismu zalévá náš byt a nejlepší řešení je vzít nohy na ramena.

Proto utíkám. Každý den. Odcházím do práce dřív, než musím, a vracím se později, než bych musel. Jezdím pryč i na víkendy. Takhle by můj život vypadat neměl. Proto jsem si nevezl tak obrovskou půjčku na luxusní apartmá v centru města v jednom z těch zrekonstruovaných, exkluzivních nájemných domů, abych v něm teď nebydlel. Pamatuju si tu radost, když jsme od developera přebírali klíče, plní snů a přání. Nevěděli jsme, jak málo se jich vyplní.

Anita se nikdy neptá, jak se ohledně toho všeho cítím, přestože se nemůžu stát otcem úplně stejně jako ona matkou. Každý den musím dostát očekáváním v práci, podávat maximální výkon, konkurovat a ještě ke všemu skrývat osobní problémy. Taky bych chtěl někdy zůstat doma a celé dopoledne se produciovat jen tak v županu. Ale kdyby to mělo být v její přítomnosti, ne, děkuji. Všechno je lepší než její mrzutá společnost.

Beru tašku a sako a odnáším prázdný tác. Žena, kolem které procházím, urychleně obrací hlavu směrem k oknu. Následuju její zrak, parkoviště je prázdné, teenageři odjeli už skoro před deseti minutami, nevím, co ji tak náhle zaujalo. Strkám do skleněných dveří, vzduch je svěží, je cítit jaro. Nasedám do auta, startuju a vyrazím do práce. Pouštím si CD od Zaz, oblíbené písničkářky mé ženy. Znovu vidím její rozesmátou tvář, vítr jí čechrá vlasy, oceán v pozadí se zbarvuje do tyrkysova.

„Nakloň hlavu!“ křičím. Když to udělá, vyfotím ji.

Zavírám oči a pořád to vidím před sebou. Jen taktak jsem se vyhnul fordu, který přede mnou zabrzdil. Skutečnost je silnější než vzpomínky. Je čas smířit se s tím, že svobodný způsob života a neustálou legraci nahradily zlostně zaťaté pěsti a podezíravé pohledy. Nevím už, které z těch převtělení je skutečně ona. Fyzicky to samozřejmě je stále ona, krásná, přitažlivá žena. Za těch posledních několik let se nezměnila, skoro by se dalo říct, že ještě zkrásněla. Konečky jejích dlouhých blondátých vlasy se trochu vlní. Přestože nevím, jestli blond je ten správný výraz, není to barva medu či vaječného žloutku, má téměř bílé vlasy, studené a přirozeně se lesknoucí jako led, které ideálně doplňují její mrazivý pohled.

Čím dál častěji mě napadá, jestli na ni nezačínám být alergický. Doslova mě začíná škrábat v krku a svědit kůže, když stoupám po schodech

do našeho bytu. Už mám plné zuby toho neustálého předstírání, toho, že nevedu obyčejný, normální život, že nejsem sám sebou. Chybí mi svoboda, průměrnost a... ano, a spontánní sex. Už jsem dávno zapomněl, jaké to je, s někým se doopravdy milovat. Jen tak, pro zábavu, bez toho všeho okolo.

Když se v předstírní svlékám, hledí na mě přes obrazovku. Nevím, na co myslí, co se děje v její hlavě, po čem touží. Mizím za dveřmi koupelny, sprchuju se, oblékám se do županu a jsem rád, že bude za chvíli půl osmé a já si budu moct užít chvilky mlčení v její přítomnosti, když budeme hledět na moderátora zpráv. Ona urputně ťuká do klávesnice, neptá se, jaký jsem měl den, a mě také nezajímá, co měla na práci. Nemám hlad, dal bych si pivo, ale nevstávám a nejdou si pro něj do ledničky. Nesnáším ten její opovrhující pohled, vždyť zákaz pití alkoholu se týká nejenom budoucích matek, ale i budoucích otců. Hledím na obrazovku televize a čekám na počasí, po kterém budu moct zmizet za dveřmi ložnice. Už cítím ten příjemný chlad prostěradla a empétrojku schovanou pod polštářem. Národní audiotéka mě uspí pomocí další skandinávské detektivky. Když se na obrazovce objevuje reklama, s úlevou vstávám a odcházím z místnosti. Na prahu se otáčím, chtěl bych totiž přece jen něco říct. Je zvláštní jít jen tak spát a nevyměnit si jediné slovo. Dívám se na ni, zvedá hlavu, culík vysoko na hlavě se jí rozverně kýve do stran a připomíná mi nejšťastnější chvíle mého života. Pak sklouzávám zrakem na její tvář, a už tu nechci zůstat ani o vteřinu déle. Její pohled mi rázně připomíná, že ty chvíle jsou nenávratně pryč. Obracím se a jdu do ložnice. Někdy se Anity bojím.

Anita

10. DUBNA 2015

Přišlo jaro. Je snazší předstírat, že žijeme normálně, jako ostatní. Od úsvitu do soumraku. Hodinu za hodinou, práce, dům, povinnosti, rádoby příjemnosti. Zatracená iluze. Před několika dny jsem začala otvírat dveře na balkón, čerstvý vzduch přináší tolik nadějí.

Když včera večer Adam usnul, udělala jsem si těhotenský test. Nečekala jsem, že bude pozitivní, a měla jsem pravdu. Plastovou tyčinku jsem schovala do kosmetické taštičky s obrázkem Marilyn. Chudák holka, měla ještě posranější život než já. Strčila jsem ji za sítku, k dalším šestadvaceti plastovým tyčinkám s růžovou čárkou. Schovávám si je všechny. Jednou je předvedu našemu dítěti, aby vědělo, jak jsme se ho nemohli dočkat, jak jsme se o něj každý měsíc pokoušeli.

Vycházím na balkón a dívám se do nebe. Měsíc na mě tupě zírá, jako by si ze mě dělal legraci. V sobotu čtvrtého dubna byl úplněk, měla jsem radost, že se ideálně překrývá s plodnými dny. Nevěřím těm pitomostem o vlivu fází Měsíce na plodnost ženy, ale tento úplněk mě během ovulace naplňoval nadějí. Vyšla jsem na balkón, úplně stejně jako teď, a prosila jsem Měsíc, aby udělal všechno, co je v jeho moci a co udělat může, ale neudělal a teď se mi ta jeho veliká huba vysmívá. Probodávám ho pohledem a vracím se zpátky do bytu.

Nakukuju do ložnice. Adam spí. Nebo to předstírá. Několikrát už jsem ho přistihla, že se mě snaží oklamat. Myslel, že se to neprovalí, ale to se přepočítal. Po sexu vždycky zavírá oči, obrací se ke zdi a spí. Já nehybně ležím, dívám se do stropu a přemýšlím, jestli se to tentokrát povedlo. Trefa do černého, výhra v loterii. Ve skutečnosti tomu moc nevěřím, někdy se ale nechávám unášet fantazií. Představuju si všechny ty malinké

kousky oblečení, které budu prát a žehlit, proutěnou kolíbkou, kterou jsem onehdy viděla v jakémisi pořadu o zařizování domu. Vůbec nepřemýšlím o pohlaví dítěte, na tom mi zhora nesejde. Sním jenom o těch malinkých ručičkách, které mě budou hladit po tváři, o nožkách, které budou kopat ve vzduchu, o malinkých patičkách, které bych líbala až do skonání světa. Pak obvykle vstávám, sprchuju se a jdu do kuchyně. Pouštím notebook a předstírám, že pracuju. To pro jistotu, kdyby i Adam vstal. Ve skutečnosti si ale prohlížím kočárky a postýlky na stránkách e-shopů. Kopíruju odkazy do zvláštní složky jménem *Zařizujeme pokojíček*. Tím se dokážu odreagovat. Adam nikdy nevstane, zároveň ale vím, že nespí. Už dávno jsem měla podezření, teď to vím určitě.

Když jsem se v sobotu vrátila ze sprchy, ležel tam úplně stejně, jako když jsem z ložnice odcházela. Otočený ke zdi. Jenom trochu pohnul rukama a nohama. Obešla jsem postel a ze zásuvky vytáhla noční košili. Podívala jsem se na něj. Přes obličej měl polštář, určitě proto, abych neviděla, jak hýbá očima pod víčky. Udělala jsem krok jeho směrem a bosou nohou jsem nechtěně šlápla na tablet. Byl horký, někdo s ním před chvílí pracoval. Usmála jsem se pro sebe. Měla jsem pravdu, věděla jsem, že nespí. Sklonila jsem se nad ním a přikryla mu holé koleno trčící zpod peřiny. Ať ví, jaká jsem něžná a citlivá manželka.

Odešla jsem do koupelny, převlékla se, a pak jsem počkala, až usne doopravdy. Vrátila jsem se pro tablet a podívala se, co si prohlížel, když jsem byla pryč. Tohle jsem od něj nečekala. Jedna nahotinka vedle druhé, v nejrůznějších prapodivných pózách, prostě hnus. Nakrkló mě to, co to má, kurva, být, to mu nestačí moje tělo? Po sexu, možná i před ním, si musí spravit chuť prsama nacpanýma silikonem? Vrátila jsem se do koupelny a prohlédla se v zrcadle. V poslední době jsem zhubla, a to docela dost. Někde jsem četla, že obezita může komplikovat těhotenství, navíc dodržuju dietu, žádné tučné a smažené jídlo. Z mé strany to není žádná oběť, nikdy jsem nebyla velký jedlík. Stačí trochu disciplíny, udržet chuť na uzdě a ovládnout se ve všem, co dělám. S tím jsem nikdy neměla menší problém. Na první pohled je vidět, že se mi zmenšila prsa – z ideálních košíčků C jsem musela přejít na B, které ale čím dál víc prosí o to,

aby je někdo pořádně naplnil – nemyslela jsem si ale, že by to pro mého muže tolik znamenalo. Nikdy přece nebyl tak povrchní, vždycky říkal, že mu záleží na tom, jaká jsem uvnitř, šmejdi jeden prolhanej. Oblékla jsem si krajkovou košilku s push-up košíčky, ve které jsem měla prsa přímo ideální, a přesvědčila se tak, že jsem pořád hezká. To jemu se změnily standardy.